

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 35. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατεμ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλ. ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλ. Κρατῶν ἐσθλίνα 10.
Ἐτάμνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Τ Ω 1 8 7 9

Ι Δ Ρ Υ Τ Η Σ - Ε Κ Α Θ Ἢ Τ Η Σ - Δ Ι Ε Ψ Υ Χ Η Τ Η Σ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἴην οἰουδέωστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Κερυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 9 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀρ.θ. 45

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἄλλὰ... τὰ πατατούμενα λεπτά τῆς ὥρας πέρασαν. Κύριοι, σὰς ἀναγγέλλω πὺς αὐτὴ τῆ στιγμή τὸ γράμμα σὰς βρίσκεται στὸ Πεκίνο, στὰ χέρια τοῦ διευθυντῆ τοῦ ἐκεῖ ταχυδρομείου, ἢ κανενὸς ὑπαλλήλου του.

Ὁ Πιν-Χὸ ἀναστήναξε:

— Τόσο γρήγορα; Τί θαῦμα!..

Ἄχ, ἄς μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ πετάξω ἔτσι στὴν πατρίδα μου!..

— Ἐμπρός! οἱ ἐργάτες στίς θέσεις τους! φώναξε ὁ διευθυντής.

— Τί θὰ κάμετε τώρα; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Πιν-Χὸ.

— Θάδειάσουμε μὲ τὴν ἀεραντλία τὸ σωλῆνα ποὺ γέμισε ἀέρα, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμος ἂν χρειασθῆ, εἴτε νὰ στείλουμε τίποτα, εἴτε νὰ μᾶς στείλουν.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἔκαμε ὁ Πιν-Χὸ.

«Ἐννοεῖ! εἶπε μέσα του ὁ Κιν-Λόγκ, ὅλα τὰ ἐννοεῖ κτὶ τὸ διαβολόπαιδο! Ἐγὼ, ἂν καὶ εἶναι ἡ διακοσιοστὴ φορά ποὺ μοῦ ἐξηγοῦν τὸ μηχανήμα καὶ τὸ βλέπω νὰ λειτουργῇ, ἀκόμα δὲν ἐννόησα τίποτα! Ἐ, μὰ ἔχω καὶ τόσες σκοτούρες!..»

— Καληνύχτα σὰς! ἐξακολούθησε δυνατὰ ὁ πρωθυπουργός. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, γιατί δὲν μπορῶ πιά νὰ στέκουμαι στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν ἀύπνια.

— Καληνύχτα σὰς, ἐξοχώτατε Μανδάρινε, εἶπαν ὁ διευθυντής κι' οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι.

— Καὶ καλὴν ἀντάμωση! πρόσθεσε μέσα του ὁ Πιν-Χὸ.

Ἐκαμαν τόπο νὰ περάσῃ πρῶτος ὁ Ἐξοχώτατος, ἀκολούθησε ὁ Πιν-Χὸ, κι' ὕστερα βγήκαν κι' οἱ ἄλλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἀπελπισία

Ὅλοι στὸ πρωθυπουργικὸ μέγαρο κοιμοῦνταν. Μόνος ὁ Πιν-Χὸ ἐγρυπνοῦσε καὶ συλλογιζόταν μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸν ὀρνιθῶνα τοῦ Ταϊκούν ἀπὸ τὴν ἐπιδημία. Γιατὶ ἀλήθεια εἶχε γράψῃ στὸ Σά Ὁδὸν νὰ τοῦ στείλῃ ὀρνιθες, μὰ θὰ τοῦ ἔσταλνε; κι' ἂν οἱ καινούργιες ὀρνιθες ἔ-

θυμηθῆ πὺς κάποτε στὸ Πεκίνο ποὺ εἶχ' ἐνοσκήψῃ ἐπιδημία εὐλογίας, ἔνας μεγάλος γιαντὴς, ὁ Κάο-Λέν μὲ τὸνομα, εἶπε νὰ βάλουν φωτιά σ' ὅλα τὰ σπῖτια τῶν ἀρρώστων. Ἐτοὶ κἀν-καν οἱ ἑστίες τοῦ μολύσματος, ἡ πόλη καθαρίσθη καὶ κανένας πιά δὲν ἔβγαζε εὐλογία. Κάτι τέτοιο δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ στὸν αὐτοκρατορικὸ ὀρνιθῶνα; νὰ καθῶν δηλαδὴ τὰ διαμερίσματα ἐκεῖνα ἔπου εἶχαν ψοφήσῃ κότες ἀπὸ τὴν ἐπιδημία; Οἱ ἄλλες μπορεῖ νὰ γλιτώ-ναν. Κι' ἔσο τὸ συλλογιζόταν αὐτό, ὁ Πιν-Χὸ ἔβρισκε πὺς δὲν ἦταν κακό. Κι' ἂν δὲν θὰ ὠφελοῦσε, τουλάχιστο δὲν θὰ ἔβλαπτε. Τί θὰ τοῦ ἐκόστιζε τοῦ Ταϊκούν νὰ ξαναφτιάσῃ τὸν καμμένο ὀρνιθῶνα; Οὔτε ὅσα πλήρωνε γιὰ μιὰ σπάνια κότεα.

Τὸ ἄλλο πρωί, νωρὴς-νωρὴς, ὁ Πιν-Χὸ πῆγε στὴν ἰδιαιτέρη κατοικία τοῦ Κιν-Λόγκ, καὶ τὸν βρῆκε καθισμένον μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ἔπου ἄχνιζε μιὰ ὠραία τσαγιέρα, κι' ἄλδγυρὰ τῆς ἦταν δίσκοι φορτωμένοι διάφορα γλυκίσματα. Ἄλλῃ φορά, ὁ Πιν-Χὸ θὰ στεκόταν ταπεινὰ στὴν πόρτα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμέ-

νο, καὶ θὰ περίμενε ὡς νὰ εὐδοκήσῃ ὁ ἐξοχώτατος Μανδάρινος νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὸ λόγο. Ἄλλὰ τὸ πρωτὸ ἐκεῖνο μῆτις καὶ προχώρησε θαρρετὰ, μόνον μὲ μιὰ μικρὰ δὲπὸκλιση. Συναισθανόταν πὺς ἦταν ὁ πῶς χρήσιμος ἀνθρώπος καὶ γιὰ τὸν Κιν-Λόγκ, καὶ γιὰ τὸν Ταϊκούν, καὶ γιὰ ὅλο τὸ κράτος, καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πάρει ἀπάνω του.

Καὶ νὰ, μόλις εἶδε τὸ νεαρὸ Κινέζο, ὁ πρωθυπουργός σηκώθηκε ἀπ' τὸ φαρδύ του καναπέ, ἀναισε τὴν ἀγκυλιά του καὶ φώναξε:

— Καλημέρα, παιδί μου! Πὺς

«Ὁ Πιν-Χὸ τὸ πρωτὸ ἐκεῖνο μῆτις θαρρετὰ...»
(Σελ. 397 στ. γ')

μπαιναν στὸν ἴδιον ὀρνιθῶνα, δὲν ἦταν φόβος νὰ κολλήσουν κι' αὐτὲς ἀπὸ τίς ἄλλες καὶ νὰ ψοφήσουν;

Τότε ποὺ μάθαινε γράμματα, εἶχε διαβάσει καὶ μερικὰ ἱατρικὰ βιβλία. Πρόσπαθεσε λοιπὸν νὰ θυμηθῆ: οἱ σοφοὶ γιατροὶ ποὺ τὰ ἔγραφαν, ἔλεγαν τίποτα καὶ γιὰ τίς ἀρρώστειες τῶν ζώων, τῶν πουλιῶν, τῶν ὀρνιθῶν; Ὅχι, τίποτα. Μόνον γιὰ τίς ἀρρώστειες τῶν ἀνθρώπων ἔλεγαν. Γιὰ τὰ καϊμένα τὰ ζῶα οὔτε λέξη. Ἦταν ἀπελπιστικὰ.

Ἄξαφνα τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα καὶ χαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστηση. Εἶχε

πέρασε τη νύχτα; Κοιμήθηκε καλά; Ένα χρόνο τώρα που ήταν στην υπηρεσία του, ο Πιν Χό πρώτη φορά τον άκουγε να του μιλή έτσι.

— Δέν μπορέσα να κλείσω μάτι! αποκρίθηκε ζωνχρά. Συλλογιόμουν όλη τη νύχτα τὰ χθεσινά, τὸ σχέδιό μου καὶ τίς ἐλπίδες ποὺ μπορῶ νὰ ἔχω γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Λέγοντας ἔτσι, ἐκάθισε κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ τραπέζι, κι' ἀμέσως ὁ Κιν-Λόγκ πρόσταξε νὰ τοῦ σερβίρουν τσάι. Ἐπειτα τοῦ εἶπε :

— Ἐλπίζεις πραγματικῶς νὰ ἐπιτύχουμε, ἀγαπητέ μου φίλε Πιν-Χό; Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τὸ αὐτί! Φαντάσου τί δῶρα θὰ μοῦ κάμῃ ὁ Ταϊκούν, ἂν τοῦ σώσουμε τίς κόττες του, καὶ φυσικὰ, ἀπ' αὐτὰ τὰ δῶρα θάχῃ καὶ σὺ, κατεργάρη, τὸ μερικουλί σου.

— Ὅχι τὸ μερικουλί μου, Ἐξοχώτατε!

— Καλά, καλά, τὸ μερικὸ σου. Εἶμαι δικαίως ἄνθρωπος ἐγώ. Ἐλα τώρα, πές μου, τί νὰ πῶ στὸν Ταϊκούν, πῶς νὰ φερθῶ ὅταν, σὲ λίγο ἢ Μεγαλειότης του θὰ με καλέσῃ;

— Νὰ τοῦ πῆτε πῶς πρέπει ἀμέσως, στὴ στιγμή, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα τίς κόττες ποὺ δὲν τίς ἐπείραζε ἀκόμα ἢ ἀρρώστεια, καὶ νὰ τίς στείλῃ, στὴν ἐξοχή, τίς ἄλλες, τίς ἀρρωστίες, νὰ τίς κλείσῃ σ' ἓνα μεγάλο καλάθι καὶ νὰ βάλῃ φωτιά στὰ διαμερίσματά τους, ἢ ἀκόμα καλύτερα, νὰ κάψῃ ὅλο τὸν ὀρνιθῶνα καὶ νὰ κάμῃ ὅσπερα καινούργιο.

Ὁ Κιν Λόγκ σήκωσε τὰ χεῖρά του ψηλά κι' ἔπειτα τὰ κατέβασε καὶ τὰ σταύρωσε στὴν κοιλιὰ του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Θὰ τὰ πῶ στὸν αὐτοκράτορα καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς θὰ γίνουν. Ὅ,τι λές ἐσὺ γίνεται ἀμέσως. Αὐτὲς τίς ἡμέρες εἶσαι περισσότερο αὐτοκράτορας ἀπὸ τὸν Ταϊκούν τὸν ἴδιο!

— Γιὰ τὸ καλὸ σας, Ἐξοχώτατε, καὶ τὸ καλὸ ὅλων μας! ἀποκρίθηκε μὲ μετριοφροσύνη ὁ Πιν-Χό. Μὴν ξεχνάτε ὅμως καὶ τὸ μερικὸ μου...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἐφθάσε διαταγὴ στὸν κ. πρωθυπουργὸ νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ αὐτοκρατορικὸ παλάτι.

— Φεύγω, παιδί μου, εἶπε ὁ Κιν-Λόγκ στὸν Πιν-Χό. Ἀχ, πῶς τρέμω! Σὺ μείνε στὸ πόδι μου, νὰ δέχῃσαι τίς ἀναφορὲς ὡς ποῦ νὰ γυρίσω.

Συγυρισθὴκε γρήγορα, μπῆκε στὸ φορετὸ του—στὴν Ἰαπωνία οἱ πλοῦσοι κι' οἱ ἐπίσημοι περπατοῦν σὲ φορετὰ ποὺ τὰ σηκώνουν δυὸ ὀπρῆτες—καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στὸ παλάτι.

Ὁ Πιν-Χό ἔμεινε «στὸ πόδι του».

Κάθε στιγμή παρουσιάζονταν μπροστὰ του σκυφτοὶ κάθε λογῆς καὶ κάθε βαθμοῦ ὑπάλληλοι, ποὺ ζήτησαν τίς διαταγές του.

«Ἀχ, θὰ μοῦ στείλῃ ἄραγε, τίς κόττες ὁ Σά-Οδάν; συλλογιζόταν. Ἰδίως ὡστόσο ἀπὸ τί μικρὰ πράγματα ἐξαρτᾶται καμμιά φορὰ ἢ ἐπιτυχία, ὁ πλοῦτος, ἢ δόξα! Τί λέω; ἢ ζωὴ ἢ ἴδια δυὸ ἀνθρώπων, ἢ δική μου καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ, κρέμονται ἀπὸ μερικά δίποδα περῶν τῶ ζῶα. Σήμερα εἶμαι ἐνδοξος, ὅλοι μὲ προσκυνοῦν σὺν τὸν ἴδιο τὸν Κιν-Λόγκ, μπορῶ νὰ γίνω πᾶμπλουτος; Κι' αὐριο; μπορεῖ νὰ μὲ ρίξουν στὴ φυλακή! (Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λαϊκῆ-Κανεδῆ)

Ο ΓΕΡΟ-ΜΥΡΙΟΚΡΙΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἐκλείσαν καλά τὴν πόρτα καὶ ὁ γερο φιλάργυρος, ξαπλωμένος στὴ νεκρικὴ του κλίνη ἔμεινε μόνος του μὲ τὰ ἔξη γατιά του. Κι' ὅμως δὲν ἦταν ὀλομόναχος; ὁ Φύλακας Ἄγγελός του βρισκόταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, καθισμένος στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ καὶ περίμενε νὰ κρούσῃ καλά τὸ κορμί του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μαζί του στὸν Οὐρανό.

Οἱ γάτες ἔβλεπαν τὸν Ἄγγελο καὶ καταλάβαιναν πῶς ἦταν πολὺ συλλογισμένος. Ἐστρωσε τὰ φτερά ἀπὸ τίς χιονόλευκες φτερούγες του, γυάλιζε τὸν λαμπρὸ φωτιστέφανό του καὶ κάθε τόσο ἀγγίζε μὲ τὰ δάχτυλά του τὰ πόδια τοῦ γέρου γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶχαν κρούσει γιὰ καλά.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Μυριοκριματισμένου εἶχε ἀρχίσει νὰ βγαίνει σιγά-σιγά ἀπὸ

τὸ κορμί του, διὰν ἔξαφνα ἀκούστηκε ἓνα δυνατό σφύριγμα, σὺν αὐτὸ ποὺ κάνει ἓνα καυτό αἶθερο ὅταν τὸ βουτάει κανεὶς μὲς στὸ νερὸ καὶ ἢ κάμαρα γέμισε καπνὸ καὶ μιὰ μυροῦδιὰ ἀπὸ θεῖαφι! Ἦταν ὁ Διάβολος!

Πῶ-πῶ τί μεγάλος καὶ τί ἀσχημος ποὺ ἦταν ὁ Διάβολος μὲ τὴ φοβερὴ πηροῦνα του, μὲ τὰ μυτερά του χέρια καὶ μὲ τὴ μακρὰ οὐρά του! Τὰ γατιά κατατρομαγμένα χώθησαν κάτῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἀπὸ πίσω του χώθηκε καὶ ἡ μάνα τους. Δὲν μιλήσανε, δὲν εἶπαν τίποτε, μὰ τριφτήκαν τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο καὶ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦνε μεταξύ τους καὶ νὰ συμφωνήσουν.

Ἐνα ἓνα τὰ γατιά βγήκαν ἀθόρυβχα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἔξαφνα ὅλα μαζί χύμηξαν ἐπάνω στὸ Διάβολο. Ἰαντζώθηκαν ἀπὸ τίς πλατέες του, ἀπὸ τὴν οὐρά του, ἀπὸ τὸ λαϊμὸ του, ἀπὸ τὰ φτερά του, ἀπὸ τ' αὐτιά του ἀπὸ τὰ πόδια του!

Ὁ Διάβολος ἔβαλε ἄγρια ξεφωνητὰ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ καθὼς πάλευε καὶ χτυπιόταν γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ, ὁ Ἄγγελος φορτώθηκε τὴν ψυχὴ τοῦ Μυριοκριματισμένου στὴ ράχη του, ἀνοίξε τίς πλαταῖες φτερούγες του καὶ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο ὀλοῦσα στὸν Οὐρανό.

Ὅλοι οἱ γείτονες ἀκουσαν τὰ ὀρλιαχάτα τοῦ Διαβόλου καὶ εἶδαν μαῦρο καπνὸ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' εἶπαν πᾶ πᾶς στὰ σιγούρα ὁ γέρος ἦταν κολασμένος.

Τὰ γατιά ὅμως τρισευτυχισμένα, μῆλο ποὺ εἶχε καὶ ἡ γούνα τους, κατέβηκαν στὸ κελλάρι γιὰ νὰ πανηγυρίσουν ἐκεῖ τὴν εἴσοδο τοῦ ἀφεντικοῦ τους στὸν Παράδεισο.

Henriette Fortun GEORGIA TAPSOYAN

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Πᾶσε τὴν, ὄνε, πᾶσε τὴν καὶ γλυκοκοίμησέ τὴν. Νὰ μεγαλώσῃ θρόψῃ τὴν, νὰ γίνῃ μιὰ κοπέλλα. Ποῦ νὰ βουίξῃ ὁ νουινιάς ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Νάρθοῦν τὰ βασιλόπουλα νὰ τὴ γυρέφουν νύφη!

Κοιμήσου, κοριτσάκι μου, γλυκὰ-γλυκὰ κοιμήσου. Σοῦ παραστῆκουν Ἄγγελοι καὶ ἔαγγυρνοι οἱ γονιοί σου.

Καὶ κλείνει τὰ ματάκια της, ροδίζει κι' ἡ μοσφὴ της. Κι' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά της πλανιέται... Τί βλέπει μὲς τὸν ὕπνο της; Τοῦ Πλάστη τ' ἀγγελουδία. Ὁποῦ πετοῦν χαρούμενα καὶ γλυκοτραγουδοῦνε!

Κοιμήσου, κοριτσάκι μου, γλυκὰ γλυκὰ κοιμήσου. Σοῦ παραστῆκουν Ἄγγελοι καὶ ἔαγγυρνοι οἱ γονιοί σου.

Νᾶν ἢ ζωὴ σου πρόσχαρη! Ὅλο χαρὰ καὶ γέλια. Ν' ἀνθίζουν στὰ χεῖλάκια σου, στὰ φτερά σου μάτια. Στὸ διάβα σου ροδόφυλλα νὰ σπέρνουν νὰ περᾶσῃ. Νὰ σοῦ μωσχουρίζουνε τὰ δροσερά σου νειάτα!

Κοιμήσου, κοριτσάκι μου, γλυκὰ-γλυκὰ κοιμήσου. Σοῦ παραστῆκουν Ἄγγελοι καὶ ἔαγγυρνοι οἱ γονιοί σου!

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΑ τῶν Ζῶων, ποὺ γιορτάσθηκε τὴν περασμένη Δευτέρα—4 Ὀκτωβρίου—ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γραφτοῦν καὶ νὰ εἰπωθοῦν πολλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα στὸν ἄνθρωπο κι' ὁ ἄνθρωπος στὰ ζῶα. Σκύλοι, γάτες, ἀλογα, γίδες, φώκες, ἐλέφαντες, πουλιά, ἀναφέρθηκαν γιὰ παραδείγματα ἀνθρωποφιλίας, μὰ καὶ νοημοσύνης, κι' οἱ ὀμιλητὲς ἢ οἱ ἀρθρογράφοι διηγῆθηκαν συγκινητικὰς ἱστορίες ἐξ ὧα νοήμονα, πιστά, εὐγενικά κι' ἀφωσιωμένα σὲ ἀνθρώπους. Τέτοιαις ἱστορίαις ἀκουσα κι' ἐγὼ τὴν διάβασα στὴ ζωὴ μου πολλὰς. Μιὰ μάλιστα καὶ τὴν ἔζησα—τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, συνέβηκε σὲ μένα—τότε ποὺ εἶχα τὴν ἀξέχαστη ἐκείνην γάτα, τὴν Χιονία. Ἀλλ' ἀπ' ὅλες, τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση μοῦ ἔχει κάνει ἡ ἱστορία ἐνὸς σκύλου, κι' ὅταν πρόκειται γι' ἀνθρωποφιλία, πίστη, ἀφωσίωση κι' αὐταπάρνηση ζῶων, αὐτὴν πρῶτα-πρῶτα θυμοῦμαι, κι' ἄς εἶναι τόσα χρόνια ποὺ τὴ διάβασα στὸ σχολικὸ μου βιβλίον. Θὰ τὴν διηγῆθω ἔδω, ἂν καὶ πολλοὶ ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ τὴν ξέρουν:

Ἐνας ἔμπορος ταξίδευε πεζὸς μὲ τὸ σκύλο του, τὸ τουφέκι του καὶ τίς προαιμάτιες του. Τίς πόλεις σὲ κάποια πόλη, ἔκαμε τὸ κομπόδεμά του—ἓνα σακκουλάκι μὲ χρυσάφι—καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του. Στὸ δρόμο κουράσθηκε, νυχτώθηκε καὶ ξαπλώθηκε νὰ κοιμηθῇ, κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, κάνοντας προσκεφάλι ἓνα ροῦχο καὶ τὸ πολυτίμητο σακκουλάκι. Ὁ σκύλος, ξαπλωμένος ἐκεῖ κοντὰ, τὸν φύλαγε ἀγρυπνος. Τὸ πρῶτ, ὁ ἔμπορος ἐδόνησε, ετοιμάσθηκε καὶ ξεκίνησε. Ὁ σκύλος του ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ: καθόταν ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ δέντρο καὶ γαύγιζε. Ὅταν ὁ κύριός του τὸν ἐφώνασε, ἔτρεξε, ἀλλὰ στάθηκε μπροστὰ του καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ προχωρήσῃ. «Ἐμπρός! τί ἐπαθε;» τοῦ λέει ὁ ἔμπορος. Κι' ἐπειδὴ ὁ σκύλος ἐπέμενε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τὸν κλώτσησε καὶ προχώρησε. Ὁ σκύλος ἀρχισε τότε νὰ τοῦ δαγκάνῃ ροῦχα καὶ πόδια, καὶ νὰ τὸν τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω. Ὁ ἔμπορος ἐνόμισε πῶς τὸ ζῶο ἐλύσσαζε. Τί νὰ κάμῃ; Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Καὶ μὲ λύπη του, σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ πυροβόλησε. Ὁ σκύλος, πληγωμένος, ἔτρεξε οὐρλιάζοντας πίσω. Κι' ὁ ἔμπορος, ἀνενόχλητος πᾶ, ἐξακολούθη-

σε τὸ δρόμο του. Ἄξαφνα χτύπησε τὸ μέτωπό του: Εἶχε θυμηθεῖ πῶς εἶχε ξεχάσει κάτω ἀπ' τὸ δέντρο τὸ σακκουλάκι μὲ τὸ χρυσάφι! Τότε τὰ ἐξήγησε ὅλα. Καὶ γυρίζοντας, βρήκε τὸ σκύλο νὰ ξεψυχᾷ, ξαπλωμένος πάνω στὸν ξεχασμένο θησαυρὸ, πιστὸς φύλακας ὡς τὴν τελευταία του πνοή!

Δὲν εἶναι πολὺ συγκινητικὸ; Ἐγώ, θυμοῦμαι, ἔκλαψα ὅταν τὸ πρωτοδιάβασα. Ἀλλὰ εἶχα καὶ μερικὲς ἀπορίες ποὺ μ' ἔκαναν σκεπτικὸ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, μοῦ φαινόταν παράξενο νὰ ξεχάσῃ ἓνας ἔμπορος τὸν παρά του, κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ εἶχε κοιμηθεῖ. Ὅταν σήκωσε τὸ ροῦχο, ποὺ εἶχε βάσει γιὰ προσκεφάλι, δὲν θάβλεπε τὸ σακκουλάκι μὲ τὸ χρυσάφι; Ἐπειτα κι' ὁ σκύλος, ὁ τόσο πιστός, δὲν μοῦ φαινόταν κι' ἐξυπνος, ὅπως εἶναι συνήθως οἱ σκύλοι. Ἐνας

ἄλλος, στὴ θέση του, ὅταν θάβλεπε ὁ κύριός του νὰ φεύγῃ ξεχνώντας τὸ σακκουλάκι, θὰ τὸ σήκωνε ἀπλοῦστατα μὲ τὰ δόντια καὶ θὰ τοῦ τὸ ἔφερνε στὰ πόδια του. Τόσο βαρὺ πάλι ἦταν, ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸ σηκώσῃ ἓνας σκύλος; Ἀλλὰ ἔστω, τὸ σακκουλάκι ἦταν βαρὺ. Μὰ τόσο κουτὸς ἦταν ὁ ἔμπορος, ἢ τόσο λίγο ἤξερε ἀπὸ σκύλους, ὥστε νὰ μὴν καταλάβῃ γιὰτὶ ὁ δικός του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ προχωρήσῃ, καὶ νὰ μὴ θυμηθῇ ἀμέσως τὸ ξεχασμένο σακκουλάκι, παρὰ νὰ τὸν πάρῃ γιὰ λυσσαμένο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἔτσι γρήγορα κι' ἀσυλλόγιστα;

Γιὰ ὅλα αὐτὰ, συμπεραίνω τώρα ποὺ τὰ ξανασυλλογιέμαι, ἡ ἱστορία αὐτὴ ἢ εἶναι πλαστὴ, ἢ—τὸ πιθανώτερο—ἔγινε ἀλλοιώτικα παρὰ ὅπως μᾶς τὴ διηγούνται. Τί λέτε καὶ σεις;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

B'

Τὰ τρία παιδιά τοῦ φτωχοῦ χωριάτη δὲν εἶχαν φύγει ἀκόμα ἀπ' τὸν τόπο τους. Κι' ὅταν ἀκουσαν τὴν προκήρυξη τοῦ βασιλιᾶ, εἶπαν: «Πᾶμε καὶ μεῖς στὸ παλάτι, νὰ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μας; Κι' ἂν δὲν καταφέ-

ρουμε νὰ κόψουμε τὸ δέντρο ἢ νανοῖσουμε πηγὰδι, πάλι μπορεῖ νὰ βροῦμε δουλειὰ στὸ παλάτι». Ὁ πατέρας του συμφώνησε, κι' ὁ Πέτρος, ὁ Παῦλος κι' ὁ Γιάννης ὁ Πιτσιρικὸς, ξεκίνησαν.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ὁ μικρὸς ἔτρεχε ἔδω κι' ἔκει, ἤθελε νὰ τὰ βλέπῃ, νὰ τὰ ἐξετάσῃ, νὰ τὰ μαθαίνῃ ὅλα, κι' ἔκανε χίλιες ἐρωτήσεις στοὺς ἀδελφούς του ποὺ τὸν κοροῖδευαν. Σὲ λίγο, καθὼς περπατοῦσαν στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ, ποὺ ἦταν κατάφυτο ἀπὸ πεῦκα, ἀκουσαν ἐκεῖ ψηλά κρότους ἀπὸ δέντρα ποὺ τὰ ἔκοβαν.

— Γιατί κόβουν τὰ δέντρα στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ; ρώτησε ὁ Πιτσιρικὸς.

— Γιὰ νὰ ρωτᾷς!

τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ Παῦλος.

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶδες ποτὲ σου ξυλοκόπους; τοῦ εἶπε κι' ὁ Πέτρος δίνοντάς του μιὰ σβεθικία.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Πιτσιρικὸς ἐγὼ θέλω νὰ ἴδω τί γίνεται κεῖ πάνω.

— Σὰ δὲ βαρύνεσαι! εἶπαν οἱ ἄλλοι. Ἀδίκῃ ὅμως θὰ κουρασθῆς.

Ὁ Πιτσιρικὸς ἀνέβηκε τρέχοντας ὡς ἐκεῖ ποὺ ἀκούγονταν οἱ κρότοι.

Και τί να ιδή; Ένα τσεκούρι που, χωρίς να το κρατή κανένας, χτυπούσε κι έκοβε μόνο του ένα μεγάλο πεύκο. Ήταν τσεκούρι μαγικό!

«— Τί θάμμα! είπε με το νοῦ του ο Πισσιφίκος. Έγώ είμαι βέβαιος πως το τσεκούρι αυτό θα μιλή κιόλα σαν άνθρωπος».

Και το ρώτησε ευγενικά: — Πώς είσθε, κύριε; . . Δέν κουρασθήκατε να εργάζεσθε δώ πάνω μοναχός σας;

(Απολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Τάν. — Άχ, άλλοιμονο γιατρέ μου, ναί, ή είκοστή δεύτερα κόρη μας.

Διλ. — Άς κοιτάξουμε το σφυγμό της. Χμ, τώρα που δέν έχω ρολόγι:

Μιμ. — Δέν πειράζει, είναι το μεγάλο ρολόγι επάνω στο κομμό.

Διλ. — Ά, ώρατα! (Πιάνει το σφυγμό της κοούκλας). Χμ, χμ, το παιδι αυτό έχει το λιγώτερο εξήγνα βαθμους πυρετό.

Μιμ. — Πρέπει να σάς πώ, γιατρέ μου, πως χτες έφαγε ένα πέσιμό φοβερό.

Διλ. — Ά, αυτό είναι πολύ ασχημο, πολύ ασχημο.

Τάν. — Από εκείνη την ημέρα είναι πολύ χλωμή και ελη ώρα κοιμάται.

Μιμ. — Κι' ύστερα, γιατρέ μου, αυτό που μ' απελπίζει είναι πως πρώτα μιλούσε. Έλεγε κιόλας πολύ καθαρά: «Μαμά, μπαμπά». Κι' από τότε οπτε λέξη. Η κόρη μου είναι μουγγή. Δέν είναι φριχτό, γιατρέ μου;

Διλ. — με μεγάλη σοβαρότητα. — Εέρω τί έχει. Το παιδι αυτό είναι χλωμό, δέν ανοίγει τα μάτια του, δέν μιλεί, έχει πυρετό μεγάλο. Η άρρώστεια του είναι νευρασθένεια.

Μιμ. — Στην ηλικία της, γιατρέ μου; Μά είναι μόλις δκτώ ημερών.

Τάν. — Είναι πολύ μικρή, γιατρέ μου, για να έχη κιόλας νευρασθένεια.

Διλ. — Έχει πρόωρη ανάπτυξη, κυρία μου, σήμερα δέν υπάρχουν πιά παιδιά. Μή φοβάσθε όμως, θα την σώσουμε. Τρώει πολύ;

Μιμ. — Ό ναί, έχει μεγάλη όρεξη.

Διλ. — Τότε κυρία μου θα κάνηδαιτα. Αφού τρώει πολύ γιανά γίνη καλά πρέπει να πάψη να τρώη. Τώρα θα σάς γράψω και μιιά συνταγή.

(Η Μιμίκα της δίνει χαρτί, καλαμάρι και πέννα. Η

Δίλα κάθεται στο δεξιό τραπέζι)

Διλ. γράφει. — 1ο: Κάθε πρωί ή μητέρα και το παιδι θα παίρνουν ένα κρύο ντους.

Τάν. — Και ή μητέρα μαζί!

Διλ. — Για το καλό παράδειγμα, κι' ύστερα μιιά και είμαι έδω θα γιτρέψω ελη την οικογένεια.

Μιμ. — Μά εγώ δέν είμαι άρρωστη!

Διλ. — Άν δέν κοιτάξη τον εαυτό σου, θ' άρρωστήσης. 2ον: Και ή μητέρα και το παιδι θα καταργήσουν δλότεια τα γλυκά.

Μιμ. — Τι ίδια είναι πάλι αυτή!

Διλ. — Τα γλυκά και οι καραμέλλες δέν ώφελουν καθόλου τη μητέρα ενός άρρωστου παιδιοθ.

Τάν. — Βέβαια, καθόλου!

Μιμ. — Και τον πατέρα; Σάμπως ώφελουν τον πατέρα;

Τάν. — Δέν είναι το ίδιο. Και μιιά και ή γυναίκα μου κάνει δαιτα σάς προσκαλώ, κυρία γιατρίσσα, να φάμε μαζί.

Διλ. — Χμ, και οι άρρωστοί μου, οι άρρωστοί μου που περιμένουν. . .

Τάν. — Έ, ως περιμένουν λίγο παραπάνω, δέν πειράζει.

Διλ. — Δίκιο έχετε. Όρατα, την δέχομαι την πρόσκλησή σας. (Φέρνουν τις καρέκλες μπροστά στο τραπέζι και κάθονται).

Μιμ. — Έ μ' άχι, δά! Τι, θα κάτσετε έσεις να φάτε χωρίς έμένα;

Τάν. — Μά, αγαπητή μου, ή περιφημη κυρία γιατρίσσα μας. . .

Μιμ. στην Δίλα. — Άν νομίζη πως σαν μεγαλώσω θα σέ φωνάξω έσένα για γιατρό, κάνεις μεγάλο λάθος! Θα κάνω εξεπίτηδες να μην άρρωστήσω ποτέ μου!

Διλ. — Πολύ που με νοιάζει. Άν τ'έξερα δέν θάρχόμουσ οπτε για την παλιο-Τουτούλα σου. (Παίρνει την κοούκλα και την τραντάζει).

Μιμ. — Την κόρη μου, δός μου την κόρη μου.

(Τρέχει να την πάρη. Οι δύο τους παλεύουν τραβώντας ποτε ή μιιά ποτε ή άλλη την κοούκλα. Έξαφνα ή κοούκλα φωνάζει «μαμά».

Τάν. — Μίλησε!

Μιμ. — Έγινε καλά, ω τί χαρά μου!

Διλ. — Πάει να πη ότι την περιποιήθηκα όπως έπρεπε, κυρία μου.

Μιμ. — Συγχώρησέ με. Δέν σου κακοφάνηκε, πιστεύω ε;

Διλ. — Δέν ξέρω. . .

Τάν. — Έλάτε τώρα, ως αγαπήσθε πάλι.

Διλ. — Μ' ελη μου την καρδιά. (Οι δύο αδελφές φιλιούνται). Κυρία μου, ή κόρη σας έγινε καλά, τώρα μπορείτε και σεις να φάτε.

Μιμ. — Εμπρός, ως καθήσουμε. (Τα τρία παιδιά κάθονται).

Διλ. — Πίνω εις υγειαν της Τουτούλας.

Τάν. λουπόν, — Στην υγειά σου, δεσποινίς γιατρίσσα.

Μιμ. — Στην υγειά σου!

ΕΝΔΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΙΡΑΕΥ ΤΕΜΠΙΑ

Ο μικρός κινηματογραφικός «Αστήρ»

ΑΥΛΑΙΑ (Διασκευή από το Γαλλικό) ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΟ «ΠΛΑΝΕΤΑΡΙΟΥΜ»

Προχθές επισκεφθήκαμε μαζί (δηλαδή εγώ για λογαριασμό δικό σας), το «Πάρκο της Επιστημονικής Ψυχαγωγίας» για να ρίξουμε μιιά ματιά στο περίπτερο του χορού και να μυηθούμε στα θαύματα του ανθρωπίνου σώματος με τον άριστουργηματικό Γυάλινο Άνθρωπο.

Άπέναντι ακριβώς στον Γυάλινο Άνθρωπο, βρίσκεται το Πλανητάριουμ, που με όρθάνοιχτες τις πόρτες του μ' ά προσκαλεί να μπούμε μέσα για να κάνουμε το θαυμαστότερο ταξίδι που μπορεί να γίνη, ένα ταξίδι μέσα στο έναστρο διάστημα, ή καλύτερα, για να μεταχειριστώ μιιά φράση που ως προχθές τη βλέπατε σ' αυτές τις σελίδες, ένα ταξίδι «προς τ' άστρα».

Μή φοβάσθε δέν θα μπούμε στη βολίδα. (Με ξέρετε έμένα να κάνω τέτοιες κουτουράδες;) Κι' ώστόσο θα μπορούσαμε να το κάνουμε. Γιατι στο περίπτερο αυτό είναι εκτεθειμένες και τέτοιου είδους βολίδες. Δέν είναι βέβαια άληθινές, σαν του Έρρίκου και του Άνδρέα και του καθηγητή Μπάτλερ, μά είναι βολίδες σε μικρογραφία και μπορούν να μ' άς πάνε από τη μιιά άκρη του ούρανοθ στην άλλη, δηλαδή να μ' ά κάνουν να διατρέξουμε ένα δεκάκις εκατομμύριο χιλιόμετρα μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας.

Σάν πολύ μεγάλο όμως το ταξίδι, δέν σάς φαίνεται; Κι' οπτε μου πολυάρσει να απομακρόνμαι από τη Γη μας. Είδατε τί έπαθαν οι ήρωες του «Προς τ' άστρα». Καλύτερα λοιπόν να πάμε στο Πλανητάριουμ, χωρίς να περάσουμε από τις βολίδες.

Το Πλανητάριουμ είναι ένα θολωτό κτίριο που το έχει κτίσει και εφοδιάσει με δλα τα απαραίτητα εργαλεία, ή εταιρεία Τολίς της Ένας. Γιατι ή Γερμανία σήμερα κρατάει τα σκήπτρα στην κατασκευή κάθε είδους άστρονομικών εργαλείων και για να γίνη το Πλανητάριουμ έτοιμο όπως το βλέπουμε, εργάσθηκαν σ' αυτό επί ένα δλόκληρο χρόνο μιιά σωστή στρατιά από αρχιτέκτονες, μηχανικούς,

αστρονόμους, μαθηματικούς και χημικούς!

Πρέπει όμως να κάνουμε ούρα για να μπούμε. Η είσοδος είναι δωρεάν, το θέαμα κρατάει τρία τέταρτα και άπερίγραπτος κόσμος περιμένει στις πόρτες.

Το Πλανητάριουμ χωράει πεντακόσια πρόσωπα κι' έχει ισάριθμες πολυθρόνες όπου μπορεί κανείς να καθήση άναπαυτικά και να θαυμάση το Άπειρον. Και τί άπειρον! Φθάνει να βάλετε μονάχα τοῦτο με το νοῦ σας: για να διατρέξη το φώς (που τρέχει 300000 χιλιόμετρα, το δευτερόλεπτο) το τμήμα μονάχα εκείνο του

και στηλωμένο προς το ύψος σαν τη λεσκόπιο. Το έχει εφεύρει ο καθηγητής Μπάουερσφελδ, αλλά δέν θα σάς περιγράψω το μηχανισμό του, είναι πολύ μπερδεμένος. Θα σάς πώ μόνο τα εξής καταπληκτικά: Πώς έχει 104 προβολείς που χρησιμοποιούνται για να μ' ά δείξουν την τροχιά από τους πλανήτες και πως στον θόλο πάνω άπ' τα κεφάλια μας που παριστάνει τον ούρανο το μηχανήμα αυτό θα προβάλη σε λίγο 9000 άπλανεις άστéρες.

Το φώς αρχίζει σιγά-σιγά να λιγοστεύη. Πρέπει το σκοτάδι να μην έρθη άπότομα αλλά κανονικά, για να μπορέσουν να συνήθισουν τα μάτια μας. Στο διάστημα αυτό βγαίνει ο ήλιος και κάνει τις βόλτες του πάνω από το Παρίσι. Δέν τις βόλτες του, γιατί άλλο δρομολόγιο ακολουθεί τον χειμώνα και άλλο το καλοκαίρι. Το φεγγάρι βγαίνει κι' αυτό και μ' ά δείχνει τις φάσεις του: Νέα Σελήνη, Ημισέληνος, Πανσέληνος.

Έώρα σκοτεινιάσε πιά έντελως. Τα άστρα βγήκαν. Μιιά φωνή που βγαίνει από το μεγάφωνο μ' ά δνομάζει τους γνωστότερους πλανήτες. Τους ξέρετε να τους διακρίνετε; Έ, βέβαια θα γνωρίζετε την Αφροδίτη, το λαμπρό άστéρι που βγαίνει νωρίτερα άπ' δλα τ' άλλα στον ούρανο, και τότε λέγεται Έσπερος, και που σβύνει τελευταίο, και τότε λέγεται Αύγερινός. Μά έδω βλέπατε και την τροχιά της και βλέπατε πως παίζει το κυνηγητό με το Έρμη. Βλέπετε άκόμη πόσο κόκκινος είναι ο Άρης και τί περίεργος ο Κρόνος με το δακτύλιό του και τους δορυφόρους του.

Για να πώ την άληθεια, τον Πολικό Άστéρα τον φανταζόμουσ πιά μεγάλο. Στην αρχή τον μπερδεύει κανείς με τ' άλλα άστρα, μά όταν μπορέση να τον ξεχωρίση θα ιδή πως δείχνει το βοριά και μένει πάντα άκίνητος, ενθ δλα τ' άλλα άστρα μοιάζουν σαν να κάνουν κύκλο γύρω του. Γι' αυτό κι' δλας οι ναυτικοί το είχαν πάντα για σίγουρο οδηγό τους

Το μηχανήμα της προβολής του παρισινού «Πλανητάριουμ»

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Δούκα τῆς Σπάρτης* (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου χαίρω πολύ γιὰ τὴ γνωριμία σου ἔσται καὶ τὸν Ὀδηγὸν κ' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.) *Ἐσθίον Λαγκαροτέτ* (σοῦ τὸ ἐνέκρινον χαίρω ποὺ περὶς τόσο καλὰ στὴ Βούλα δὲχ, μόνο γιὰ τὴς Δύσεις χρειαζέται εἰδικὸ χαρτί: ἄλλοι ἀσπασίται γράφονται σὲ κοινά.) *Υδραϊόπουλο* (μὲ ἡ ὑπογεγραμμένη δὲν βάζουμε στὴ δημοτικὴ οὔτε στὸ Ἄδης, οὔτε στὸ Ἀσπότης, ποιθενά μόνο στὶς ἱστορικτικῆς, ἀλλοῦτε τὴν ἱστορικτικὴ πολλοὶ τὴ γράφουν μὲ εἰ τὸ «παλιός» θέλει μὲ γιώτκ' μπορεῖ νὰ γράψῃ καὶ μὲ ἡ—«παλιός»—ἀλλὰ ἡ ὁπογεγραμμένη εἶναι ὀκτωβρίου περὶ τῆς) *Ἀντάττης* (ναί, ἀλλὰ «ἀντάττης» νὰ εἶσαι μόνο στὸ ψευδωνύμῳ σου) *Ἐσθίον Κερνήτας* (ἔλαβα ἔμπροσ ἰοῦπὸν ἰ θάρρος καὶ καλὴ πρόδο.) *Χιονοπέδιο Λενδράκι* (δὲν κατάλαβα διαγωνίσθηκας ἐν συνεργασίᾳ μὲ ἄλλους δύο; ἀλλὰ τὸ βραβεῖο εἶναι ἀβιάρτο κ' ὅταν διαγωνίζεσαι ἑμᾶς, πάλι ἕνας ἀπὸ τὴν ομάδα τὸ παίρνει κ' αὐτὸς τὸ μορᾶζεις) *Γαλήνη* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ, ἐξέταξέ με τὴς παραγγέλεις σου ἡ *E. B.* εἶναι, ἀλλὰ χωρὶς ψευδωνύμου φέτος μὴν ἀργήσης νὰ μοῦ ἐναγράψῃς). *Ζαννθινούλα* (θὰ τὰ ποιῆσαι στὸ ἐρχόμενον) *Θηροδαμαστήν* (ὁ ἔβρανος γιὰ τὸ ἄδωρο στὸ Φαίδωνα θὰ κλαίῃ τὸν ἀνεκμήδην τότε θὰ τελειώσουν κ' οἱ γιορτῆς γιὰ τὴν Πεντηκονταετηρίδα) *Κεραυλλαντιστοπούλαν, Νευροπλαστον κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φιλλοδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου.

544. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτο μου εἶναι... κατὶ
—Σὲς λέω ἄλλη φορὰ—
Τὸ δεύτερο νησάκι
Στοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.
Καὶ τ' ἄλο θὰ τὸ βοήθης
Σὲ ὅποιον τόπο πῆγης
Ἄρκει νὰ ... κατοικήται.

545. Στοιχειώγραφος
Νὰ μὲ βοήθης, φίλε μου λότα,
Στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου καίτα.
Κ' ἂν μοῦ πᾶρῃς τὸ κεφάλι,
Ἄλλο τέτοιο θὰ προβάλλῃ.

546. Μεταγραμματισμός
Βγάτω Λά καὶ βιάσω Νί,
Κ' ἀπὸ τὸν γνωστὸ μας κόλπο,
Τρελλὸς κάποιος θὰ φανῇ
Κ' ἐπικίνδυνος—τὶ κόλπο!

547. Ἀναγραμματισμός
Μιά ἀπ' τὴς θεῆς κ' αὐτῆ,
Ἄν σὲν Ὀλυμπό τῆς μεῖνῃ.
Μὰ θὰ ἰδοῦμε,
Ἄν ἀναγραμματιστῆ,
Ἀπαράστη νὰ γίνῃ
Γιὰ νὰ ζῶμε.

548. Γωνία μετὰ Πυραμίδας
+ * * * * * = Ἀρχ. ποιητικῆ
+ * * * * * = Νεοῦλ. ποιητικῆς
+ * * * * * = Κράτ. τ. Ἀμερικ.
+ * * * * * = Μοῦσα
+ * * * * * = Ποταμ. Γαλλίας
+ * * * * * = Μουσικ. ὄργανον
+ * * * * * = Ἑλληνικὴ νῆσος.

Εἰς τὴν Πυραμίδα ἐκ τῆς κορυφῆς :

φώνηεν, στοιχείων. νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κράτος τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ μεσαία λέξις, καθέτως, ἔχρον ζῶου.

- Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας
- 549. **Κρυπτογραφικόν**
 - 12311567381 = Περιφώνιος πόλις
 - 23585 = Μπολοσεβίτικος ἀρχηγός
 - 356381 = Πτωχεῖα
 - 48581 = Ὄνομα γυναικεῖον
 - 518 = Ἐπίσημος
 - 6188 = Χωρίον τῆς Ἑλλάδος
 - 784 = Μέγα θεᾶτρον Ἀθηνῶν
 - 856818 = Κράτος τῆς Ἀσίας

550-551. Μεταμορφώσεις
1.—Τὸ Ἄλφα διὰ πέντε μεταμορφ. νὰ γίνῃ Βήτα.
2.—Τὸ Βῆτα, διὰ πέντε μεταμορφ. νὰ γίνῃ Γάμμα.
(Τὰ διπλά γράμματα, μμ, λλ, νν, θεωροῦνται ὡς ἓν).

552. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντιθέτα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ὀρθοῦται τῶν ὑποκειμένων εὐρωπαϊκῆν πρωτεῖσσαν :

Εὐφώνης, παχὺς, αὐστηρός, θεοστέγχιος, ἤγετα, παραχῆ.
Συριανός
λέλος Φ. Νικολαΐδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 30.

350. Νάρκισσος (νάρκη, σός). — 351. Κῶον-κίονι — 352. Ἡ Ἄγκυρα. — 353. 354. **ΗΠΕΙΡΟΣ** (πέπειρος, Ἐσπερος, Ἰόπη, Ρήσος, ὀπη, σπόρος). — 355-357. Διὰ τοῦ ΣΙ: Ἀσία, Σιάμ, Ἰοίς, ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ, Κασσιανή.

360. **ΔΙΟΓΕΝΗΣ-ΜΕΝΠΙΠΟΣ** (Δομοκός, Ἰνῆα, Οἶνος, Γοῖφος, Ἐλλίς, Νωπός, Ἡρόδοτος, Σωζάννη). — 361-365. Βολβός, σῦμβος, ὄρθρος, κόμπος, κόλπος. — 366. Ὁ Θεὸς ἐπιπέτος τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ (ὁ θεὸς ὁ σὲ κτλ. σὲ τὰ Πάν, τὰ, ἐν σο φι. ὅ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ-698]
Ὡρατὰ στὸ Φίληρο, Χρυσόθεμις. Ὁ Σπυράνης ἀγωνιά! Στέλλα Βιολάντη, votre surprise...!!!
Ζαννθινούλα

[AZ-699]
Ἀσπείλῃ, μάξουσ κεραιμίδας!!!... Ὅτις Σίλλερ=Κουζομπής, οὔτε Συριανός=Μπόννης, οὔτε Πιγκουίνος=Κολιάκας, οὔτε Δημήτριωφ=Ἀξιώτης, οὔτε Ἰδραϊόπουλο=Μισοδής, οὔτε Κοψέ, Καραμπίτσος, ἐμπροσθέτως οὔτε Ἀγυμπίαι=Κωνσταντινίδης. (Γιὰ ἄλλους: Διάπλασις ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ!).
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»
[AZ-700]

Χρυσόθεμις Ἀσπείλῃ, ἀλληλογραφεῖς; ἄλλοις: [AZ-332] διὰ Τεῖδαν

[AZ-701]
Διαπλασσοῦλα εἰς λόγῳ ἐγκληροσῶς ἀδυνατῶ ν' ἀπαντήσω εἰς ἀλληλογραφίαν. Περιμένετε. *Μεσοπέτης*

[AZ-702]
Παῖδας, ἀλληλογραφῶ—καὶ ταχέως ἀπαντῶ—Ἀγγλικὰ, Γερμανικὰ, Γαλλικὰ, Ἑλληνικὰ. Περιμένω ἀπὸ ἄλλους—διαβόλους καὶ τριβόλους.—Περιμένω ἀπὸ τὴν Νινέττα, —τὴν Κλό-Κλό καὶ τὴν Μαυροῦττα—Γαλιάνδρα, Ἰδραϊόπουλο, —Φάουστ Σπυριανόπουλο. —Ἀπὸ τοὺς Ἀθλητῆς τοῦ θρόμου—κ' ἀπὸ τῶν συνδεδεμένων μου, —ὄλων σας ὁ θαυμαστής—μέγας:

ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ
[AZ-703]
Πικολίνο, ὅχι μόνο ἀδελφῆ σου εἶμαι, ἀλλὰ οὔτε ἤξερα ὅτι εἶσαι ψευδωνύμο. [ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ].
ΤΡΑΛΑΟΚΟΡΙΤΣΟ
[AZ-704]

Προκηρύσσομε διήμερον τριδραχμο διαγωνισμὸν ἀγράφων ἠθοποιῶν: Ἀρχαιοφυλακτικὸν Ζακύνθου διὰ:
Ζαννθινούλα -Χρυσόθεμιν

[AZ-705]
Ἀδέρφτες, κανονικὰ ἔπραξε νὰ δεῖξω καὶ σὲ σένα ὅ,τι καὶ στὶς «Ἐξυμνασ-Κουτές», δηλαδὴ περιφρόνηση. Ὅμως βλέπω πὺς σοῦ χρειαζόνται μερικὰ μαθήματα. Μᾶτε λοιπὸν τὴς καθένας δὲν εἶναι ἐπεύθυνος γι' ὅ,τι εἶναι. Ἀπὸ θὰ ἔπραξε νὰ ἔχῃς δι' ὅψι σου ὅταν ἔγραψες τὸν τόσον ἔπραξε ὀπανουργῶ σου γιὰ τὸν ἄδερφὸ τῆς Κορῆς τοῦ Ντάσιγκ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἄμυνα καὶ τὰ καλαμπόρια μου, μᾶτε πὺς τὰ παγωτὰ «ΕΒΓΑ» στῆν Ἀθήνα εἶναι πολὺ ἐπιβαρητὰ. Ἔτσι χαρακτηρίζω ἐγὼ τὰ καλαμπόρια μου. Ἐρῶ πὺς θὰ μὲ πῆς ἐγώ-στη, ἀλλὰ νομίζω, πὺς ἀξίζει κανεὶς νὰ γίνῃ τέτοιος προκειμένου νὰ πολυμῆσῃ τὴν ἀδιακρισία.
ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΙΑ
[AZ-706]

Ἡ Παρέα τῶν Ἀπαντῶντων, λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν τῆς δυσχερατιῶν, δέχεται νὰ πωλήσῃ τὸν... πλανητικῶν τὸν μέγαν τῆς εἰς ὁ συνέρχεται. Πληστικισμὸς ἔρχεται ἀπὸ σήμερον!...
ΥΠΟΠΟΔΙΟΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ
[AZ-707]

Χρυσόθεμο (Μυρ. Γρ.), ἀλληλογραφεῖς; ἄλλοις: Βίκαν Θεοχαροπούλου, Ἐργοστάσιον Ἐπιτοδικτικῆ Τέχνης, Διομείας 5, Ἀθήνας, διὰ:
Κυριαρχον Διαπλασσοῦσμον

[AZ-708]
Σίλλερ—Ἀσπείλῃ! Πολὺ πρόωρα σοῦ ἔβγαλε τὴς φυσικῆς ἡ μαμάκα σου, ὑπερφυσικῆ Μπαμτῆ μου!...
Κόμης Ὀσπλιαντῶ
[AZ-709]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, δόσοιλα τὴν καθαίνει ἀπὸ μαρούδελια σὺν ἔσας ὁ:
Κόμης Ὀσπλιαντῶ
[AZ-710]

Ἰδραϊόπουλο, Θηριοδαμαστῆ μαρούδελια μου, δὲν εἶναι τίποτα, θὰ σὲς περάσῃ!...
Κόμης Ὀσπλιαντῶ
[AZ-711]

Ἀναρῶ τὴν [AZ-678] καὶ διενθυμίζω τὴν [AZ-616]!
ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΚΑΝΤΩ
[AZ-712]
Γελαστὴ Ἀντιπλοίαρχε, Πόλις τῶν Ὀνείρων, καλὴν ἐπιτυχίαν στὶς ἐξατάσεις σας.
ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΚΑΝΤΩ